

WIERSZE

Zofia Olędzka

IKRiBL

Kiedy czekam na wiosnę

Siedzę przy oknie,
patrzę spokojnie jak
rozwija się wiosną świat.
Czytam książkę długą
jak czas
i
czekam na kwiat.
Zaczarowuję wtedy ziemię
i się poczerwienię jak on
na łące wśród dnia...
Czekam
stoję niespokojnie,
pozornie
czekam

***

uważam że
pięknie jest tylko wiosną gdy
ożywa smutek
gdy zieleń się bieli
gdy marzenia są niepoważne
i chce mi się śmiać
i śpiewać
bajki niedopowiedzenia
we śnie
wymyślam tylko wiosną

Widziałam kwiat
Widziałam kwiat
za który
wszystko bym dała

choć kolorów nie miał
barwił się tęczą i złotą purpurą

choć niemy był
przemówił do mnie
i smutnymi płatkami na mnie patrzył

uciekliśmy myślami
w głębię przeszłości

***

Gdy rośnie w tobie siła
sprzeciw przejawia się w prostocie
kiedy mówisz:
dość
kiedy nie chcesz
choć musisz
a zmęczenie bierze górę

kiedy myślę o bliźnich
jak cierpią
jak ty z bezradności
czekam z nimi
na pomoc
i choć nie nadchodzi
niecierpliwością nie pałam
i znika beznadzieja
– wystarczy
pomóc...

***

Mówiono mi
wybierz miętowy
lecz on jak mięta nie pachniał
mówili tobie
zobacz jaki czekoladowy
ty nie częstowałeś się jednak słodkością
mówili
wybierz bursztynowy
lecz patrząc w czeluści koloru
nie czułeś żywicznej skały

niezrozumienia jest niepojęte i tylko
prawdziwe dotknięcie
uwalnia nas z klatki ślepoty

***

Czerń jest smutkiem
próbą ukrycia się między ludźmi
jest sposobem wyrażenia
sprzeciwu i obcości
Biel jest beczuciem
próbą bycia takim samym
niezauważalnym

a czy ty
wyrażasz swoje kolory?

Nic

Nic

nie czułam od dawna

nic

nie rozumiałam

mijałam się

z czasem...

Żal

malował się

na płótnie mego życia

jedynie ignorancja mi pozostała

niema ironia losu

i myśli natrętne

że zbawienie

przyjdzie

jutro...

***

A kiedy się z żalu zbudzę
jak z transu głębokiego
i otworzę
wrota myśli
zrozumiem nareszcie
dlaczego tak
pędzę...

bo gdy nie masz nic
do tematów trudnych
to mogą być różni
co poematy nazywają
– niczym
a nicość wciąż pozostanie